

Pengetrang, paa det haardeste og havde ikke Medlidenhed med deres Nød og Ulykker, blot han kunde tjene derved. Folk sagde, at han var en Varulv! Hvad ogsaa hans store sammenvoksede Øjenbryn tydede paa. Da nævnte Mand var død skulde der paa Grund af hans Rigdom være stort Begravelsesgilde. Hele Bylauget og mange flere var buden med. Det var en sen, mørk, taaget Efteraarsdag og da i den Tid den Afdøde blev baaret til Kirken, og Prædiken eller Ligtalen blev lang paa Grund af det store Offer til Præsten, der blev givet, fordi den Afdøde var en rig Mand, saa blev det mørkt paa Kirkegaarden før de blev færdige. (Den Gang kom Liget ikke ind i Kirken, og alle var med til at jævne Graven og gøre den i Stand, paa Familien nær). Da de kom tilbage, hele Ligtoget fulgte med, var det meget mørkt og uhyggeligt, især da de saa, at den afdøde sad paa Taget over Indkørselsporten og grinede uhyggeligt ad dem. Ingen turde køre ind før Præsten, der var med, havde været hjemme at hente Kjole, Krave, den hellige Bog og Korset. Først da forsvandt Genfærdet, og Folk kunde komme ind i Gaarden til det store Gilde, der varede ved det meste af Natten. Senere, da Folk sagde, at han spøgede paa Kirkegaarden, maatte Graveren og Præsten mane Genfærdet i Jorden og der blev rammet en Pæl ned i Graven gennem den døde og hans Genfærd. Senere har det aldrig vist sig. Hans uretfærdig sammenskrabede Rigdom blev splittet ad for alle Vinde. Det sidste i 4. Led. „Hvad med Urette kommer med Urette bortgaar!“ siger det gamle Ordsprog.
